

Όταν διαβάζουμε ένα λογοτεχνικό έργο συνομιλούμε με δύο πρόσωπα: Αυτό του ή των ηρώων κι αυτό του συγγραφέα. Γιατί ερχόμαστε σε επαφή με την οπτική τους, τα προβλήματα τους και τις ανησυχίες τους, τη σκέψη και τα αισθήματά τους κτλ. Γι' αυτό λοιπόν, για μας έγινε λογοτεχνικό κριτήριο για τα έργα σήμερα, αλλά και στο παρελθόν, το πόσο «ζωντανά» μπορούν να είναι αυτά τα πρόσωπα. Έτσι, για να τα «χτίσουμε» από πραγματικές ανησυχίες, από αληθινές ασυνείδητες αντιδράσεις, από περίεργες καταστάσεις και πράξεις τα λογοτεχνικά πρόσωπά μας, πήραμε ως αφετηρία τα συνειρμικά κείμενα των μαθητών του προηγούμενου τετραμήνου, που βρίθουν από σύμβολα και πράξεις.

Στην αρχή, για να μπορέσουμε να πλησιάσουμε τα σύμβολα, εργαστήκαμε μέσω της σουρεαλιστικής ζωγραφικής και των συμβόλων που προέκυπταν σε αυτοσχέδια έργα μας μες την τάξη. Έπειτα, πάλι μέσω ζωγραφικών ασκήσεων, μεταφέραμε το παιχνίδι στο δημοτικό, όπου ζητήσαμε στα παιδιά να βγάλουν ιστορίες μέσω της ζωγραφικής τους. Αυτό στάθηκε γόνιμη πηγή, για να δούμε την έννοια του προσώπου (πως λειτουργεί ο δημιουργός – παιδί πίσω από το έργο και τι χαρακτήρες παράγει) και πως λειτουργεί σε σχέση με τα σύμβολα και τις δράσεις.

Έπειτα διαχωρίσαμε κάποιες κατηγορίες προσώπων στη λογοτεχνία, ώστε να μπορέσουμε να δούμε καταστάσεις που προκύπτουν.

Τέλος, με βάση τα «εργαλεία» μας αναλύσαμε τα συνειρμικά κείμενα των παιδιών του προηγούμενου τετραμήνου και προχωρήσαμε στην μεταμόρφωσή τους σε διάφορους τύπους διηγημάτων.

Παράλληλα, στο μονόωρο μάθημα, οι μαθητές εργάζονταν σε μικρά διηγήματα της κλασικής λογοτεχνίας, έτσι ώστε να απομονώσουν την αίσθησή τους και να δουν τα πρόσωπά τους. Σκοπός ήταν να ενταθεί ο προβληματισμός γύρω από το ερευνητικό μας ερώτημα, καθώς περνούμε μέσα από τα κλασικά διηγήματα και βλέποντας τα με δημιουργική πλέον διάθεση.